Immoral Commercial Practices?

Q I would like to ask about two elements of the business venture of which I am a partner. 1) Our products have a large profit margin (often five times their cost to us), but this is in accordance with their market price in the US. 2. Like many companies, we use high-pressure sales tactics in our marketing. Are these ethical/halachic problems?

1. גמרא, בבא מציעא דף מ עמ' ב

והאמר שמואל: המשתכר אל ישתכר יותר על שתות? **איכא גולפי ושמריא**. – אי הכי, נפיש ליה טפי משתות! – איכא טרחיה, ודמי **ברזנייתא**.

רש"י שם

איכא גולפי ושמריא – משתכר הוא הקנקן והשמרים, שלקח הכל בששה זוז.

דמי ברזנייתא – שנותן דמים לחנווני למוכרן, ומוציאן ומכריז עליו בחוצות.

ברזנייתא – לשון כרזא; לשון אחר– אומנות יש בנקיבת ברזא בחבית של חרס, וצריך ליתן שכר.

2. רמב"ם הלכות מכירה פרק יד הל' א, ב

א] כבר ביארנו שהנושא ונותן באמונה ואמר: "כך וכך אני משתכר", אין לו הונייה; ואפילו אמר: "זה לקחתי בסלע, ובעשר אני מוכר"– מותר, אבל בית דין חייבין לפסוק השערים ולהעמיד שוטרין לכך, ולא יהיה כל אחד ואחד משתכר כל מה שירצה אלא שתות בלבד יפסקו להם בשכרם, ולא ישתכר המוכר יתר על שתות.

ב] במה דברים אמורים בדברים, שיש בהם חיי נפש, כגון יינות שמנים וסלתות, אבל העיקרין כגון הקושט והלבונה וכיוצא בהן, אין פוסקין להם שער אלא ישתכר כל מה שירצה.

3. טור חושן משפט סי' רלא

חייבין בית דין להעמיד ממונים על השערים שלא ירויה כל אחד מה שירצה, שאין לו לאדם להרויה אלא השתות. במה דברים אמורים? במוכר סחורתו ביחד בלא טורח; אבל החנוני המוכר מעט מעט, שמין לו טרחו וכל יציאותיו, ומותר עליהם ירויה שתות. במה דברים אמורים? שלא הוקר השער, אבל הוקר השער ימכור כפי היוקר. וכתב הרמ"ה ז"ל: הני מילי היכא דאיכא בי דינא דפרשי לכולהו מוכרין לזבוני הכי, אבל אי כל חד וחד מזבין בכל מה דיכיל, לא מחייב האי לחודיה לזבוני בזול, דכי שלמו פירי דידיה, מזבני אחריני ביוקר, ואפסודיה לחודיה בידים לא מפסדינן:

4. ערוך השולחן חושן משפט סי' רלא סע' כ

כשיש מוכרים שלא יצייתו לזה ואין ביכולת להכריחם, אין מכריחים גם את היחידים השומעים, דלמה יפסידום בחנם! ומיהו אם הבית דין יודעים שעל ידי כן, יוכרחו גם האחרים למכור כמוהם, יכריחו להשומעים [נראה לי]

5. ספר החינוך מצוה לח

שלא להעלות במחשבתנו לעשות תחבולה לקחת לנו מה שהוא לזולתנו מאחינו. שנאמר [שמות כ', י"ד] "לא תחמוד בית רעך וגו'". וכבר הוכיחו זכרונם לברכה מפסוק אחר, דכתיב [דברים ז', כ"ה] "לא תחמוד וגו' ולקחת לך", שאיסור לאו ד"לא תחמוד" אינו נגמר עד שיעשה בו מעשה. ואפילו נתן הדמים לחבירו על החפץ, עובר גם כן על לאו דלא תחמוד, שאין לאו דלא תחמוד נתקן בנתינת הדמים כל זמן שדרך הכרח לקחו ממנו

6. פתחי חושן, גניבה פרק א סע' יא

הכופה את חבירו למכור לו את שלו ונותן לו את דמיו (**כו**), הרי זה חמס ואסור

שם הע' כו

ראיתי מי שכתב שהוא הדין הכופה את חבירו לקנות ממנו, יש בזה משום איסור חמס, ונראין דבריו, ויש ליזהר בזה, שלפעמים מביאים את האדם במצב שאינו יכול לסרב, ולכאורה גם זה מעין כפיה.

7. שולחן ערוך חושן משפט סי' רכח סע' ט

אין מפרכסין לא אדם ולא בהמה ולא כלים, כגון לצבוע זקן עבד העומד למכור כדי שיראה כבחור, ולהשקות הבהמה מי סובין שמנפחין וזוקפין שערותיה כדי שתראה שמינה. וכן אין מקרדין (פירוש: קרוד במגרדת או מסרקת ששניו דקים) ולא מקרצפין (פירוש: קרצוף מגרדת או מסרק ששניו עבים) אותה כדי לזקוף שערותיה, ולצבוע כלים ישנים כדי שיראו כחדשים. ואין נופחין בקרבים כדי שיראו שמנים ורחבים, ואין שורין הבשר במים כדי שיראה לבן ושמן.